

Darmarzemci nastanili Split

U Darmarzemsku se ne putuje ni autobusom ni vlakom, ni avionom ni brodom, ne morate čak ni proći kroz čarobni ormar. Ulaznica za Kazalište lutaka tako postaje zelena karta za zemlju u kojoj je intenzitet mašte jedina granica, a igra jedina politika.

Darmarzemska je zemlja u kojoj žarulja govori, u kojoj je ladica škakljiva, u kojoj su baloni od sapunice nadnaravno veliki, baš kao i susjedi. U Darmarzemskoj oživi što god nacrtate a, dok ste tamo, govorite isključivo darmarzemski, službeni jezik zemlje mašte u koji je i djecu i odrasle velikodušno uvela autorica i redateljica predstave *Darmarzemska* **Olja Lozica**.

U Darmarzemsku se ne putuje ni autobusom ni vlakom, ni avionom ni brodom, ne morate čak ni proći kroz čarobni ormar kao na putu za Narniju; da biste tamo dospjeli, dovoljno je ostati bez struje. Upravo se to dogodilo Mariji (**Andrea Majica**) i Dariju (**Ivan Medić**), desetogodišnjacima potpuno suprotnih karaktera. Vesela i otvorena djevojčica i sramežljivi knjiški moljac zateknu se sami kod kuće i ostanu bez struje. To ih možda odsiječe od svjetla, kao i od tehnoloških igračaka koje bi ih zaokupile, umjesto druženja, dok se odrasli ne vrate, no zato ih odvede u svijet mašte u kojem ništa nije obično i u kojem vas od novih vrata, prozora ili čak mikrovalne pećnice dijeli tek nekoliko poteza kredom, a od potpunog mira i slobode tek jedan nadrealno visoki i strašni susjed (**Petar Konkoj**).

Jednostavni i šareni kostimi Marije i Darija, u kontrastu s tamonosivom scenom, ali i sa sivim susjedovim odijelom, odlično su naglasili djetinjastost i zaigranost protagonista, a dodatno su ih nadopunili veliki stol i stolice kojima je naglašena njihova dob. Treba dodati i da je odraslost susjeda jednostavno ali izvrsno riješena prenaglašavanjem njegove visine (i za kostimografiju i za scenografiju treba čestitati **Igoru Vasiljevu**).

Glazbena je podloga (skladatelj je **Marko Botić**, ujedno i dramaturg) stalno u skladu s atmosferom na pozornici, kao i s raspoloženjima djece a, koliko je zvuk ukupno bio uspješan, najbolje je potvrdio plač djece u publici tijekom grmljavine koja je pratila pojavu strašnog susjeda. Glumci su odlično izveli govorne vratolomije komunicirajući na darmarzemskom jeziku koji, premda nikome nije poznat, razumiju i protagonisti i publika, a ton glasa, mimika i pokreti glumaca poslužili su kao neka vrsta titlova koja je i publiku uvukla u Darmarzemsku i prikovala za nju sve do samog kraja, kad povratak struje transportira i glumce i publiku u realnost, u kojoj se više ne govori darmarzemski, a susjed više nije strašan ni visok i ne prijeti. No, premda Darmarzemska na kraju nestaje, predstava koja završi poljupcem u obraz i najavom novog druženja, ujedno najavljuje i novi posjet Darmarzemskoj.

Predstava je to u kojoj se u svakoj sekundi nešto događa, u svakoj se sekundi netko kreće. Predstava je to igre,

buke, vike, dječjeg straha i veselja, a pozornica je prostor u kojem se zbiljsko isprepleće s maštom, a smijeh s poukama i porukama djeci. Ulaznica za Kazalište lutaka postaje time zelena karta za zemlju u kojoj je intenzitet mašte jedina granica, a igra jedina politika. Darmarzemsku čini posebnom i to što nije vezana uz teritorij; treba samo otvoriti um i pustiti mašti na volju (a napraviti potpuni nered ubrzava cijeli proces formiranja ove države) i Darmarzemka će vam se pojaviti i u stanu, kući ili možda čak i na radnom mjestu (ovo zadnje svakako na vlastitu odgovornost).

Lajkaj nas na Fejsu
i ostani informiran ;)